

Bilag 1.

ARBEJDSLØSHEDSRAADET.

København, den 7. Februar 1935.

Til Socialministeriet.

Under Arbejdsløshedsraadets foreløbige Drøftelser i Anledning af den statistiske Undersøgelse af Arbejdsløsheden har der rejst sig det Spørgsmaal, om der ikke — uanset hvorledes man end vil gøre den statistiske Undersøgelses Resultater op — maa siges at ligge et *særligt Problem* i den Gruppe arbejdsløse, der er ringest stillet, det vil sige som under de sidste Aars Arbejdsløshed i videst Omfang har været arbejdsløse.

Den statistiske Undersøgelse viser følgende Fordeling efter Antal tabte Arbejdsdage i 2-Aaret Juli 1932—Juni 1934:

Forsikrede	tabte Arbejdsdage
63 882	151—300
32 663	301—450
18 635	451 og derover.

Der er altsaa 18 600 arbejdsløshedsforsikrede, der i Løbet af 2 Aar har været arbejdsløse i mere end 450 Dage, hvortil kommer et stort Antal ikke-forsikrede, som falder inden for samme Kategori af arbejdsløse, og hvis Antal det er meget vanskeligt at angive. Den statistiske Undersøgelse har dernæst vist, at de Arbejdere, der i 2-Aaret 1932—34 havde haft mere end 450 tabte Arbejdsdage, næsten alle var arbejdsløse paa Tællingsdagen, og at ca. 23 000 — eller over Halvdelen af de undersøgte arbejdsløse — havde været arbejdsløse i mere end 300 Dage. Der er altsaa en ikke ringe Koncentration af Arbejdsløsheden paa et forholdsvis ringe Antal Mennesker, og det er vel ikke urigtigt heraf at udlede, at arbejdsløse, der har haft en saa lang Arbejdsløshed, meget vanskeligt atter kommer i Arbejde.

Udgangspunktet for Arbejdsløshedsrådet har da været, at der findes en saadan Gruppe arbejdsløse, der — i hvert Fald inden for de nærmeste Aar — har ringe Udsigt til ad naturlig Vej eller igennem de Beskæftigelsesforanstaltninger, som det offentlige iværksætter eller fremkalder til Afhjælpning af den normale Arbejdsløshed, atter at komme i Arbejde, at det ud fra saavel sociale som fra finansielle Betragtninger maa anses paakrævet at bringe denne Gruppe Arbejdere, der nu subsisterer ved Hjælp af Understøttelse, i Arbejde ved Hjælp af *offentlige* Foranstaltninger, at der for dette Arbejde skal ydes de paagældende en saadan Løn, at de vel bliver bedre stillet, end da de levede af Understøttelse, men at de dog maa se en afgjort Fordel i atter at faa Arbejde i det frie Erhverv, samt at der ved Bestemmelsen af den Gruppe Arbejdere, Talen her er om at beskæftige, fastholdes en Afgrænsning over for de arbejdsløse Arbejdere, der maa siges at have bevaret Tilknytningen til det normale Arbejde, eller som bør finde Beskæftigelse ved de særlige Foranstaltninger, der iværksettes til Afhjælpning af den *normale* Arbejdsløshed.

Under Raadets Drøftelser har der rejst sig følgende Problemer:

I. Hvilke Arbejder bør benyttes til disse ekstraordinære Foranstaltninger.

Ud fra Udgangspunktet maa det straks fastslaaes, at der her kun kan blive Tale om Arbejder af ganske ekstraordinær Karakter. Der vil saaledes ikke kunne blive Tale om Arbejder, som Arbejderstanden i Almindelighed har et rimeligt Krav paa